ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
NIAL FENNELLY
της 17ης Δεκεμβρίου 1998 *

Εισαγωγή

1. Η παρούσα αίτηση αναιρέσεως αφορά την αμφισβήτηση του διορισμού εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του προϊσταμένου τμήματος του γραφείου του πληροφοριών στη Μαδρίτη. Το δυσχερέστερο ζήτημα που ανακύπτει είναι αν ένα θεσμικό όργανο μπορεί να θέσει για έναν εσωτερικό διαγωνισμό προϋποθέσεις συμμετοχής διαφορετικές από εκείνες που προέβλεπε η αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως.

Το νομικό και πραγματικό πλαίσιο

2. Επί δύο εντεκάμηνες περιόδους, το 1993 και το 1994/1995, ανατέθηκε στον αναιρεσείοντα, υπάλληλο με βαθμό Α 5, κλιμάκιο 2, στο γραφείο πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Μαδρίτη, η προσωρινή άσκηση των καθηκόντων του προϊσταμένου τμήματος του εν λόγω γραφείου.

3. Στις 10 Ιανουαρίου 1994 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως αριθ. 7424 που αφορούσε τη θέση III/A/2743, του προϊσταμένου τμήματος του γραφείου πληροφοριών στη Μαδρίτη, με σκοπό την κάλυψη της θέσεως αυτής μέσω προαγωγής ή μεταθέσεως εντός του οργάνου. Τα απαιτούμενα προσόντα ήταν τα ακόλουθα:

— πανεπιστημιακές σπουδές πιστοποιούμενες με πτυχίο ή επαγγελματική πείρα εγγυώμενη ισοδύναμο επίπεδο·

— μακροχρόνια πείρα στον τομέα των δημοσίων σχέσεων και της δημοσιογραφίας·

— πλήρης γνώση της λειτουργίας των μέσων ενημερώσεως και του ισπανικού συστήματος διακυβερνήσεως·

— πολύ καλή γνώση των ευρωπαϊκών ζητημάτων·

— πλήρης γνώση μιας επίσημης γλώσσας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· πολύ καλή γνώση μιας άλλης από τις γλώσσες αυτές.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

Για πρακτικούς λόγους απαιτείται η πλήρης γνώση της ισπανικής γλώσσας. Θα ληφθεί υπόψη η γνώση άλλων επισήμων γλωσσών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

4. Κρίθηκε ότι κανείς από τους υποψηφίους που υπέβαλαν αιτήσεις δεν διαθέτει την απαιτούμενη πείρα. Στις 9 Μαρτίου 1994 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δημοσίευσε την προκήρυξη εσωτερικού διαγωνισμού A/88 (στο εξής: προκήρυξη A/88). Οι προϋποθέσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό ήταν οι ακόλουθες:

«Α. Απαιτούμενοι τίτλοι, διπλώματα και επαγγελματική πείρα

Πτυχίο που να πιστοποιεί πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές και πενταετής συνεχής υπηρεσία υπό την ιδιότητα του μονίμου, εκτάκτου ή επικουρικού υπαλλήλου εντός των κοινοτικών οργάνων

Β. Γλωσσικές γνώσεις

Τέλεια γνώση της ισπανικής γλώσσας και πολύ καλή γνώση μιας άλλης γλώσσας της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.»

5. Ο αναιρεσείων έλαβε μέρος στο διαγωνισμό και κατετάγη από την εξεταστική επιτροπή δεύτερος στον πίνακα επιτυχόντων. Ο γενικός διευθυντής της γενικής διευθύνσεως πληροφοριών κάλεσε σε συνέντευξη τους τρεις πρώτους του πίνακα επιτυχόντων· λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τα αποτελέσματα του διαγωνισμού και την πείρα του κάθε υποψηφίου στον τομέα των πληροφοριών και στον διευθυντικό τομέα, πρότεινε τον διορισμό του αναιρεσείοντος στη θέση III/A/2743. Με υπηρεσιακό σημείωμα της 30ής Ιανουαρίου 1995 ο Γενικός Γραμματέας πρότεινε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, δηλαδή στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τον διορισμό ενός άλλου υποψηφίου (στο εξής: Χ), ο οποίος είχε καταταγεί πρώτος στον πίνακα επιτυχόντων. Με απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1995, ο Πρόεδρος διόρισε στην εν λόγω θέση τον Χ.

6. Η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο αναιρεσείων στις 29 Μαΐου 1995 απορρίφθηκε με την από 6 Οκτωβρίου 1995 επιστολή, η δε προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε κατά της αποφάσεως διορισμού του Χ και της αποφάσεως περί μη διορισμού του αναιρεσείοντος στην εν λόγω θέση απορρίφθηκε με τη σειρά της με απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουνίου 1997 [1].

Εξέταση των λόγων ακυρώσεως

7. Με την αίτηση αναιρέσεώς του ενώπιον του Δικαστηρίου ο αναιρεσείων προβάλλει έξι λόγους, τους οποίους θα εξετάσω με τη

1 — Υπόθεση Τ-237/95, Carbajo Ferrero (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-429, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

σειρά που ακολούθησε το Πρωτοδικείο κατά την εξέταση των αντιστοίχων λόγων ακυρώσεως.

8. Κατ' αρχάς, ως γενική παρατήρηση, θα ήθελα να σημειώσω ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προέβαλε υπέρμετρα το επιχείρημα ότι όλοι οι λόγοι αναιρέσεως είναι απαράδεκτοι διότι αποτελούν απλώς επανάληψη των επιχειρημάτων που είχαν προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Είναι σαφές ότι το επιχείρημα αυτό δεν ισχύει σε καμία περίπτωση. Στην αίτηση αναιρέσεως επισημαίνονται, για κάθε λόγο αναιρέσεως, τα στοιχεία εκείνα της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως του Πρωτοδικείου τα οποία αμφισβητεί ο αναιρεσείων, εκθέτοντας τους σχετικούς λόγους. Τα επιχειρήματά του στηρίζονται, βεβαίως, στα επιχειρήματα που προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Αν δεν είχαν προβληθεί, θα ήταν απαράδεκτα, σύμφωνα με το άρθρο 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως

9. Ουσιαστικώς αυτός ο λόγος αναιρέσεως, ο οποίος κακώς αναπτύσσεται υπό τον τίτλο που αναφέρεται στην κατάχρηση εξουσίας, συνίσταται στον ισχυρισμό ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν τήρησε τους όρους της υπ' αριθ. 7424 ανακοινώσεως κενής θέσεως εκδίδοντας την υπ' αριθ. Α/88 προκήρυξη διαγωνισμού· κατά συνέπεια, ο Χ, ο οποίος κατά τον χρόνο λήξεως της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων συμμετοχής στον διαγωνισμό δεν διέθετε «μακροχρόνια πείρα στον τομέα των δημοσίων σχέσεων και της δημοσιογραφίας», μπόρεσε να μετάσχει στον διαγωνισμό.

10. Οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου αναφορικά με το επιχείρημα αυτό εκτίθενται στις σκέψεις 45 έως 60 της αποφάσεώς του [2]. Τα κυριότερα σημεία έχουν συνοπτικώς ως εξής:

— οι προϋποθέσεις της προκηρύξεως Α/88 νομίμως περιορίστηκαν σε εκείνες που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δηλαδή στις γνώσεις πανεπιστημιακού επιπέδου ή στην ισότιμη επαγγελματική πείρα. Επομένως, η προκήρυξη διατύπωσε με επαρκή σαφήνεια τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την κατάληψη αυτής της θέσεως· η εξεταστική επιτροπή μπορούσε να εκτιμήσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές (σκέψεις 48 και 49) [3]·

— αν οι αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφασίσει να διευρύνει τις δυνατότητες επιλογής, κατά τη μετάβαση από το ένα στάδιο της διαδικασίας προσλήψεως στο άλλο, κατά τη σειρά που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, πρέπει

2 — Οι εντός παρενθέσεως αριθμοί αναφέρονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

3 — Αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 1972, 44/71, Marcato κατά Επιτροπής (ECR 1972, σ. 427, σκέψη 14, στο εξής: απόφαση Marcato)· και της 12ης Ιουλίου 1989, 225/87, Belardinelli κ.λπ. κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1989, σ. 2353, σκέψεις 13 και 14, στο εξής: απόφαση Belardinelli).

να διασφαλίσει την τήρηση της αντιστοιχίας μεταξύ των προϋποθέσεων που προβλέπει η ανακοίνωση κενής θέσεως και των προϋποθέσεων που προβλέπουν οι προκηρύξεις οι σχετικές με τα μεταγενέστερα στάδια της διαδικασίας (σκέψη 50) [4]·

— στην προκειμένη περίπτωση «δεν υπάρχει ουσιαστική τροποποίηση των δοκιμασιών στις οποίες υποβλήθηκαν οι υποψήφιοι», δεδομένου ότι η εξεταστική επιτροπή εξέτασε τις γνώσεις τους και τα επαγγελματικά τους προσόντα κατά το δεύτερο στάδιο του διαγωνισμού, στο πλαίσιο των δοκιμασιών, αντί του πρώτου σταδίου, κατά το οποίο εξετάστηκε αν οι υποψήφιοι πληρούν τις προϋποθέσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό (σκέψη 51)·

— εν πάση περιπτώσει, η προκήρυξη A/88 δεν τροποποιήθηκε κατά τέτοιο τρόπο ώστε να θίγει το δικαίωμα των μελών του προσωπικού του οργάνου να υποβάλουν αιτήσεις συμμετοχής, ευνοώντας, κατά συνέπεια, τις εξωτερικές υποψηφιότητες (σκέψη 52). Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι η συλλογιστική της αποφάσεως Van der Stijl δεν έχει εφαρμογή όταν δεν θίγονται τα δικαιώματα των εσωτερικών υποψηφίων σε σχέση με τους εξωτερικούς υποψηφίους·

— ο αναιρεσείων δεν αμφισβήτησε τον ισχυρισμό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπό την έννοια ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Γραφείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 15ης Μαρτίου 1989, οι μόνες προϋποθέσεις προκειμένου να επιτραπεί η συμμετοχή σε εσωτερικό διαγωνισμό είναι η υπηρεσιακή αρχαιότητα και το πανεπιστημιακό πτυχίο, ενδεχομένως δε η γνώση μιας συγκεκριμένης επίσημης γλώσσας (σκέψη 53)·

— ο αναιρεσείων δεν απέδειξε κατά τρόπο αντικειμενικό, εύστοχο και συνεπή ότι συνιστά κατάχρηση εξουσίας το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις της προκηρύξεως A/88 διατυπώθηκαν κατά τέτοιο τρόπο ώστε να επιτρέπουν στον X να μετάσχει στον διαγωνισμό (σκέψεις 54 και 55)·

— η διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού ωφέλησε τον αναιρεσείοντα, ο οποίος δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις υποβολής αιτήσεως για προαγωγή στη θέση αυτή (σκέψη 56).

11. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η νομολογία που επικαλέστηκε το Πρωτοδικείο δεν έχει σχέση με την παρούσα υπόθεση, καθόσον οι αιτιάσεις του αφορούν αποκλειστικώς διορισμό σε μία θέση και όχι διορισμούς σε πολλές θέσεις, όπως στην υπόθεση Marcato [5], ή την κατάρτιση πίνακα επιτυχόντων, όπως στην υπόθεση Belardinelli [6]. Επομένως, πεπλανημένως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι αρκεί η προκήρυξη του διαγωνισμού να περιλαμβάνει τις ελάχιστες προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1,

4 — Αποφάσεις της 22ας Μαΐου 1996, T-140/94, Gutiérrez κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-689, σκέψη 43), και της 28ης Φεβρουαρίου 1989, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 και 232/87, Van der Stijl και Cullington κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 511, στο εξής: απόφαση Van der Stijl).

5 — Όπ.π.

6 — Όπ.π.

δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Εξάλλου, επήλθε ουσιαστική τροποποίηση μεταξύ της ανακοινώσεως κενής θέσεως και της προκηρύξεως Α/88· οι προϋποθέσεις που προέβλεπε η ανακοίνωση κενής θέσεως για την κατάληψη της θέσεως δεν επανελήφθησαν στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Η τροποποίηση αυτή έδωσε την ευκαιρία σε άλλους υπαλλήλους του οργάνου, μεταξύ των οποίων στον Χ, να συμμετάσχουν στον διαγωνισμό, ενώ σε εναντία περίπτωση θα είχαν αποκλειστεί. Η εξέταση των γνώσεων και των επαγγελματικών προσόντων σε μεταγενέστερο στάδιο, στο πλαίσιο του ίδιου του διαγωνισμού, δεν έχει σημασία· δεν διασφαλίζεται έτσι η διαδικασία των δύο σταδίων που προβλέπει το άρθρο 5 του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Το στοιχείο ότι η τροποποίηση αυτή δεν ευνόησε τους εξωτερικούς υποψηφίους δεν έχει σημασία, διότι πρέπει να υπάρχει αντιστοιχία μεταξύ των προϋποθέσεων που τίθενται στα διάφορα στάδια της διαδικασίας, έστω και αν η διαδικασία προσλήψεως παραμένει εσωτερική. Αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είχε αποφασίσει ότι οι προϋποθέσεις που τίθενται με την ανακοίνωση κενής θέσεως δεν ανταποκρίνονται πλέον στις ανάγκες της υπηρεσίας, θα έπρεπε να είχε ανακληθεί η ανακοίνωση αυτή και να είχε κινηθεί νέα διαδικασία προσλήψεως βάσει διαφορετικών κριτηρίων [7].

12. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος, διότι κανένα στοιχείο του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν δικαιολογεί διάκριση μεταξύ των διαδικασιών προσλήψεως, ούτε επιβάλλει μια κατά το μάλλον ή ήττον ακρίβεια κατά τη σύνταξη της προκηρύξεως του διαγωνισμού, αναλόγως του αριθμού των διαθεσίμων θέσεων.

13. Η επίλυση αυτού του ζητήματος εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι:

«Για την πλήρωση των κενών θέσεων σε όργανο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αφού εξετάσει:

α) τις δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου [8]·

β) τις δυνατότητες οργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο·

γ) τις αιτήσεις μετατάξεως υπαλλήλων άλλων οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων·

κινεί τη διαδικασία του διαγωνισμού βάσει τίτλων, κατόπιν εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων. Η διαδικασία διαγωνισμών καθορίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

7 — Απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1990, C-81/88, Müllers κατά ΟΚΕ (Συλλογή 1990, σ. I-249).

8 — Η υποσημείωση αυτή είναι άνευ αντικειμένου για την ελληνική μετάφραση των προτάσεων.

Η διαδικασία αυτή δύναται να κινηθεί επίσης με σκοπό την κατάρτιση πίνακα προσληπτέων.»

14. Στην απόφαση Van Belle κατά Συμβουλίου, το Δικαστήριο τόνισε ότι το άρθρο 29 «περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως που αφορά τις προσλήψεις» και «ρυθμίζει τους διαφόρους τρόπους καλύψεως μιας κενής θέσεως», έκρινε δε ότι το όργανο πρέπει να εξετάσει τις τρεις δυνατότητες που προβλέπει η παράγραφος 1 «κατά σειρά προτεραιότητας» [9].

15. Από την όλη οικονομία του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προκύπτει ότι, όταν ένα όργανο επιλέγει να καλύψει μια κενή θέση διά προαγωγής, σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, εφαρμόζεται συντρεχόντως το άρθρο 45, παράγραφος 1 [10]. Στην απόφαση Grassi κατά Συμβουλίου το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι στην περίπτωση που ένα θεσμικό όργανο αποφασίζει να διορίσει έναν υπάλληλο σε συγκεκριμένη θέση διά προαγωγής, διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ιδίως όσον αφορά την εκτίμηση των αντιστοίχων προσόντων των υποψηφίων, αλλά ότι αυτό «προϋποθέτει εξαντλητική έρευνα των ατομικών φακέλων και ευσυνείδητη τήρηση των απαιτήσεων που περιέχονται στην ανακοίνωση της κενής θέσεως» [11]. Πάντως, η διακριτική αυτή ευχέρεια πρέπει να ασκείται «στο πλαίσιο που το ίδιο το όργανο έθεσε τον εαυτό του με την ανακοίνωση κενής θέσεως». Δεδομένου ότι η βασική λειτουργία της ανακοινώσεως κενής θέσεως, η οποία πρέπει να απαριθμεί «τις ειδικώς απαιτούμενες προϋποθέσεις για την πλήρωση της θέσεως», είναι «η κατά το δυνατόν πληρέστερη ενημέρωση των ενδιαφερομένων σχετικά με τη φύση των απαιτουμένων προϋποθέσεων για την κάλυψη της συγκεκριμένης θέσεως, ώστε να μπορέσουν αυτοί να εκτιμήσουν αν πρέπει να υποβάλουν υποψηφιότητα», το όργανο δεν μπορεί να μεταβάλει τις προϋποθέσεις αυτές ex post facto· αν το όργανο διαπιστώσει ότι οι αρχικώς τεθείσες προϋποθέσεις ήταν αυστηρότερες από το απαιτούμενο, μπορεί να αποσύρει την αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως και να την αντικαταστήσει [12].

16. Στην υπόθεση Van der Stijl [13], η Επιτροπή αποφάσισε να οργανώσει γενικό διαγωνισμό, βάσει προκηρύξεως διαγωνισμού που καθόριζε τις απαιτούμενες για τη θέση προϋποθέσεις, οι οποίες ήταν πολύ λιγότερο αυστηρές από εκείνες της αρχικής ανακοινώσεως κενής θέσεως. Το Δικαστήριο έκρινε ότι, εφόσον οι αρχές που τέθηκαν με την απόφαση Grassi «αφορούν εσωτερική διαδικασία προαγωγών, πρέπει να εφαρμοστούν *με μεγαλύτερη αυστηρότητα* όσον αφορά την αντιστοιχία μεταξύ της ανακοινώσεως κενής θέσεως και της προκηρύξεως του διαγωνισμού. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα απογύμνωνε από τα αποτελέσματά τους τις διατάξεις του άρθρου 29 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, οι οποίες επιβάλλουν στα θεσμικά όργανα να ερευνούν τη δυνατότητα εσωτερικής προσλήψεως πριν διοργανώσουν γενικό διαγωνισμό» [14].

9 — Απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1974, 176/73, Van Belle κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1974, σ. 557, σκέψεις 4 και 5). Στην πράξη, η προσφυγή σε γενικούς διαγωνισμούς, που προβλέπεται στην τελευταία φράση της πρώτης παραγράφου, συνιστά μια τέταρτη δυνατότητα.

10 — Την άποψη αυτή δέχθηκε το Πρωτοδικείο με την απόφασή του της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-506/93, Moat κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-147, σκέψη 37).

11 — Απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1974, T-188/73, Grassi κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1099, σκέψεις 26 και 38)· βλ., επίσης, την απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997, T-178/95 και T-179/95, Picciolo και Calò κατά Επιτροπής Περιφερειών (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-155, σκέψη 85).

12 — Απόφαση Grassi κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψεις 38 έως 43· βλ., επίσης, προαναφερθείσα απόφαση Picciolo και Calò κατά Επιτροπής Περιφερειών, σκέψη 87.

13 — Όπ.π.

14 — Όπ.π., σκέψη 52, οι υπογραμμίσεις δικές μου.

17. Στην παρούσα υπόθεση, εφόσον το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν μπόρεσε να καλύψει τη θέση διά προαγωγής ή μεταθέσεως εντός του οργάνου, είχε τη δυνατότητα να προχωρήσει στο στάδιο της διοργανώσεως εσωτερικού διαγωνισμού. Το ζήτημα που τίθεται είναι αν μπορούσε να στηρίξει αυτό τον διαγωνισμό επί προϋποθέσεων διαφορετικών και λιγότερο αυστηρών από εκείνες που είχαν τεθεί με την ανακοίνωση κενής θέσεως.

18. Νομίζω ότι είναι σαφές, αν ληφθεί υπόψη τόσο η οικονομία όσο και το γράμμα του άρθρου 29, παράγραφος 1, αλλά και η νομολογία του Δικαστηρίου, ότι το όργανο δεν μπορεί να τροποποιήσει με την προκήρυξη του εσωτερικού διαγωνισμού τις προϋποθέσεις που έχει ήδη θέσει με την ανακοίνωση κενής θέσεως. Με το άρθρο αυτό σκοπείται να δοθεί προτεραιότητα, στο πλαίσιο μιας σειράς διαδοχικών σταδίων, σε εκείνους οι οποίοι ήδη υπηρετούν στο όργανο (κατά τα δύο πρώτα στάδια) ή στα κοινοτικά όργανα γενικώς (κατά το τρίτο στάδιο). Η διαδικασία που προβλέπει η διάταξη αυτή πρέπει να ακολουθείται σε κάθε περίπτωση που το όργανο επιθυμεί να καλύψει μια κενή θέση· κάθε ένα από τα διαδοχικά στάδια που ακολουθούνται για την κάλυψη της κενής θέσεως πρέπει να διεξάγεται σε σχέση με τη θέση αυτή όπως έχει ήδη περιγραφεί. Η ανακοίνωση κενής θέσεως θέτει τις κύριες παραμέτρους της διαδικασίας, ορίζοντας ιδίως τη φύση της προς κάλυψη θέσεως· οποιαδήποτε μεταγενέστερη τροποποίηση των προϋποθέσεων μεταβάλλει τη φύση της προς κάλυψη θέσεως και αλλοιώνει την όλη διαδικασία. Μια τέτοια ενέργεια αλλάζει τους κανόνες του παιχνιδιού.

19. Αν ένα όργανο καταστήσει λιγότερο αυστηρές τις αρχικές προϋποθέσεις, κατά τη μετάβαση από το πρώτο στάδιο στην διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού, θα αποκλείσει από την προαγωγή ή τη μετάθεση υπαλλήλους του που θα μπορούσαν να συγκεντρώνουν τις λιγότερο αυστηρές προϋποθέσεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού. Βεβαίως, οι υπάλληλοι αυτοί θα μπορούσαν να υποβάλουν αιτήσεις υποψηφιότητας κατά το στάδιο του εσωτερικού διαγωνισμού, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Το άρθρο 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως τους παρέχει το δικαίωμα να εξεταστούν οι υποψηφιότητές τους πριν το όργανο αποφασίσει τη διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού. Εξάλλου, καθιστώντας λιγότερο αυστηρές τις προϋποθέσεις που τέθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως, το όργανο μπορεί να επιτρέψει τη συμμετοχή στον διαγωνισμό υπαλλήλων οι οποίοι δεν έχουν τα προσόντα που το ίδιο το όργανο είχε κρίνει ότι απαιτούνται προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

20. Τα ζητήματα που ανακύπτουν από μια τέτοια ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, δεν είναι μόνον αυτά. Αν π.χ. το όργανο αποφασίσει ότι ούτε η προαγωγή ούτε η μετάθεση «μπορούν να οδηγήσουν στον διορισμό προσώπου κατέχοντος τα πλέον υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδοτικότητας και ακεραιότητας», όπως είναι ο κύριος σκοπός αυτής της διατάξεως [15], μπορεί να λάβει υπόψη του αιτήσεις μετατάξεως από άλλα όργανα, σύμφωνα με το στοιχείο γ'. Εντούτοις, θα ανέκυπτε το ζήτημα αν η απόφαση αυτή μπορεί να ληφθεί βάσει της περιγραφής της κενής θέσεως στην αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως, ή βάσει των λιγότερο αυστηρών προδιαγραφών της προκηρύξεως του διαγωνισμού. Αν επιτρεπόταν η μεταβολή των

15 — Απόφαση της 22ας Μαρτίου 1995, Τ-586/93, Κοτσώνης κατά ΟΚΕ (Συλλογή 1995, σ. II-665, σκέψη 93).

προϋποθέσεων ανάμεσα στα διάφορα στάδια της διαδικασίας, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή θα μπορούσε είτε να καταστήσει ακόμα λιγότερο αυστηρά τα κριτήρια είτε, εναλλακτικώς, να επιβάλει προϋποθέσεις ακόμη πιο αυστηρές από εκείνες που προέβλεπε η αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως, χωρίς ούτε η μία ούτε η άλλη από τις δυνατότητες αυτές να κρίνεται σύμφωνη προς την οικονομία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

21. Κατά τη γνώμη μου η ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, που υιοθέτησε το Πρωτοδικείο στην προκειμένη περίπτωση συνιστά νομική πλάνη. Νομίζω ότι δεν συντρέχει κανένας λόγος αποκλεισμού της γενικής εφαρμογής της ερμηνείας που έδωσε το Δικαστήριο στη διάταξη αυτή στην απόφασή του Grassi κατά Συμβουλίου, όπου τόνισε ότι

«Προκειμένου να προβεί στην πλήρωση μιας θέσεως, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή πρέπει να λαμβάνει υπόψη της, ήδη κατά τον χρόνο που συντάσσει την ανακοίνωση κενής θέσεως, τις ειδικότερες προϋποθέσεις που απαιτούνται για την κάλυψη της εν λόγω θέσεως. Δεν είναι σύμφωνο προς τις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως το να διευκρινίζει τις προϋποθέσεις αυτές μόνο μετά τη δημοσίευση της ανακοινώσεως.» [16]

Μπορεί προσέτι να σημειωθεί ότι υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως Grassi κατά Συμβουλίου δεν ετίθετο το ζήτημα της ευνοϊκότερης μεταχειρίσεως εξωτερικών υποψηφίων, διότι η διαδικασία διορισμού ήταν αποκλειστικώς εσωτερική και στηριζόμενη στα άρθρα 29, παράγραφος 1, στοιχείο α' και 45, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Η άποψη αυτή επιβεβαιώθηκε από το ίδιο το γράμμα της αποφάσεως Van der Stijl· το γεγονός ότι το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι οι διατυπωθείσες στην απόφαση Grassi κατά Συμβουλίου αρχές πρέπει να εφαρμοστούν «με μεγαλύτερη αυστηρότητα» όταν το όργανο αποφασίζει τη διοργάνωση γενικού διαγωνισμού ουδόλως σημαίνει, όπως υποστήριξε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ότι οι εν λόγω αρχές δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση διοργανώσεως εσωτερικού διαγωνισμού [17].

22. Στις σκέψεις 48 και 49 της αποφάσεώς του το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, βάσει των αποφάσεων Marcato και Belardinelli, ότι θα αρκούσε να ορισθούν στην προκήρυξη του διαγωνισμού, ως προϋποθέσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό, οι ελάχιστες προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Αδυνατώ να αντιληφθώ τη σχέση των αποφάσεων αυτών με το συγκεκριμένο ζήτημα της παρούσας υπόθεσης. Στην απόφαση Marcato οι επίμαχες τέσσερις κενές θέσεις ανακοινώθηκαν με την προκήρυξη του διαγωνισμού, η οποία δημοσιεύθηκε ταυτόχρονα με την ανακοίνωση κενής θέσεως [18]. δεν ετίθετο ζήτημα τυχόν διαφορών μεταξύ των δύο. Η υπόθεση Belardinelli αφορούσε τις προϋποθέσεις για τη συμμετοχή σε εσωτερικό διαγωνισμό για την κατάρτιση πίνακα

16 — Όπ.π., σκέψη 39.

17 — Όπ.π., σκέψη 52.

18 — Προς τούτο το πρώτο επιχείρημα του προσφεύγοντος παρουσιάστηκε ως αναφερόμενο «στην προκήρυξη του διαγωνισμού COM 484 έως 487/70». Το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή «καθόσον αφορά την ανακοίνωση κενής θέσεως» (σκέψη 16).

μελλοντικών προσλήψεων υπαλλήλων βαθμού Β, και όχι για την κάλυψη μιας κενής θέσεως· δεν ήταν επομένως αναγκαίο, ούτε καν δυνατό, να καθορισθούν οι προϋποθέσεις για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό λαμβανομένης υπόψη μιας ανακοινώσεως κενής θέσεως. Εν πάση περιπτώσει, η αιτίαση που διατυπώνει ο προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση δεν είναι ότι η προκήρυξη Α/88 δεν είναι ακριβής, αλλά ότι διαφέρει από την υπ' αριθ. 7424 ανακοίνωση κενής θέσεως.

23. Προφανώς το Πρωτοδικείο φρονεί ότι το κοινοτικό όργανο μπορεί να καλύψει τις τυχόν διαφορές μεταξύ της ανακοινώσεως κενής θέσεως και της προκηρύξεως διαγωνισμού εφαρμόζοντας τις προϋποθέσεις που προέβλεπε η πρώτη επί των εξετάσεων που προβλέπει η δεύτερη (σκέψεις 51 και 52). Εντούτοις, το άρθρο 5 του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπει ότι η εξεταστική επιτροπή ενός οργάνου που διεξάγει διαγωνισμό πρέπει πρώτα να συντάξει «τον κατάλογο των υποψηφίων που πληρούν τους όρους που καθορίζονται από την προκήρυξη του διαγωνισμού» πριν προχωρήσει στις εξετάσεις. Το στάδιο κατά το οποίο εφαρμόζεται ένα κριτήριο, και η αυστηρότητα εφαρμογής του κατά το στάδιο αυτό, μπορεί να έχουν ως συνέπεια διαφορετικά αποτελέσματα. Δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι δεν έχει σημασία αν ένα ορισμένο κριτήριο χρησιμοποιήθηκε ως (αυστηρή) προϋπόθεση προκειμένου να επιτραπεί η συμμετοχή σε διαγωνισμό ή ως κατευθυντήρια γραμμή (λιγότερο αυστηρή) που ελήφθη υπόψη από την εξεταστική επιτροπή για τη διεξαγωγή του διαγωνισμού. Ως παράδειγμα ο αναιρεσείων αναφέρει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστήριξε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι αν είχε διατηρήσει στην προκήρυξη του διαγωνισμού, ως προϋποθέσεις συμμετοχής στο διαγωνισμό αυτό, τις προϋποθέσεις που προέβλεπε η ανακοίνωση κενής θέσεως, ο Χ δεν θα μπορούσε να μετάσχει στον εν λόγω διαγωνισμό, διότι κατά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων υποψηφιότητας δεν είχε την απαιτούμενη πείρα στον τομέα των δημοσίων σχέσεων και της δημοσιογραφίας.

24. Νομίζω ότι το επιχείρημα αυτό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποτελεί ένδειξη όχι μόνο για το ότι η προκήρυξη του διαγωνισμού κατέστησε λιγότερο αυστηρές τις προϋποθέσεις συμμετοχής που προέβλεπε η ανακοίνωση κενής θέσεως, αλλά και ότι σκοπός αυτής της τροποποιήσεως ήταν να επιτραπεί η συμμετοχή στο διαγωνισμό υποψηφίων οι οποίοι δεν πληρούσαν αυτές τις προϋποθέσεις.

25. Στη σκέψη 56 της αποφάσεώς του το Πρωτοδικείο ορθώς τονίζει ότι η διοργάνωση εσωτερικού διαγωνισμού ήταν ευνοϊκή για τον αναιρεσείοντα, ο οποίος δεν είχε τη δυνατότητα να υποβάλει αίτηση για προαγωγή ή μετάθεση. Εντούτοις, είναι σαφές ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν αποτελεί απάντηση στο επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι επετράπη η συμμετοχή στο διαγωνισμό σε υποψήφιο ο οποίος δεν θα μπορούσε να μετάσχει σε έναν διαγωνισμό που θα είχε διεξαχθεί σύμφωνα με την ανακοίνωση κενής θέσεως. Η νομολογία αναγνωρίζει γενικώς το βάσιμο ενός τέτοιου επιχειρήματος [19].

26. Το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε, όπως εκθέτει στη σκέψη 53 της αποφάσεώς του, σε

19 — Βλ. π.χ. τη συνοπτική παρουσίαση της εκ μέρους του γενικού εισαγγελέα Jacobs στις προτάσεις του επί της υποθέσεως Van der Stijl, όπ.π., σημείο 28.

απόφαση του Γραφείου του Κοινοβουλίου, της 15ης Μαρτίου 1989, καθορίζουσα τις προϋποθέσεις που επιτρέπεται να τίθενται προκειμένου να επιτραπεί η συμμετοχή υποψηφίων σε εσωτερικούς διαγωνισμούς του εν λόγω οργάνου. Ασχέτως του περιεχομένου αυτής της αποφάσεως, θεωρώ ότι μια εσωτερική απόφαση οργάνου δεν μπορεί να τίθεται υπεράνω των απαιτήσεων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

27. Εκ των ανωτέρω προκύπτει, κατά τη γνώμη μου, ότι το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν παρέβη, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, διορίζοντας στη συγκεκριμένη θέση τον Χ, πρέπει να γίνει δεκτό.

28. Ο αναιρεσείων προσπάθησε να στηριχθεί στις πλημμέλειες της προκηρύξεως του διαγωνισμού προκειμένου να υποστηρίξει ότι συνιστούν ενδείξεις καταχρήσεως εξουσίας, ειδικότερα, χρησιμοποιήσεως της διαδικασίας προσλήψεων με σκοπό τον διορισμό προεπιλεγέντος υποψηφίου μη έχοντος τα απαιτούμενα προσόντα για την κατάληψη της θέσεως. Το Δικαστήριο πρέπει να δεχθεί, και δεν νομίζω ότι συντρέχει κανένας λόγος αμφισβητήσεως, το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου κατά το οποίο ο αναιρεσείων δεν απέδειξε κατά τρόπο αντικειμενικό, εύστοχο και συνεπή ότι τόσο ο διορισμός όσο και ο διαγωνισμός υπηρετούν σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους για τους οποίους παρασχέθηκε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή η εξουσία προσλήψεων.

29. Εντούτοις, οι πλημμέλειες οι σχετικές με τον καθορισμό των προϋποθέσεων της προκηρύξεως του διαγωνισμού νομίζω ότι επηρεάζουν άμεσα το αποτέλεσμα του διαγωνισμού. Νομίζω, κατά συνέπεια, ότι το Δικαστήριο πρέπει να δεχθεί τα αιτήματα του αναιρεσείοντος. Ας μου επιτραπεί να προσθέσω, προκειμένου να καθησυχάσω τους φόβους που θα μπορούσε να προκαλέσει η ενδεχόμενη ακύρωση της αποφάσεως διορισμού του Χ στη συγκεκριμένη θέση χωρίς αυτός να έχει μετάσχει στην παρούσα διαδικασία, ότι είχε τη δυνατότητα να παρέμβει στη συγκεκριμένη υπόθεση ως τρίτος που έχει δικαιολογημένο συμφέρον από την επίλυση της διαφοράς [20]. Οπωσδήποτε έλαβε γνώση της αναιρέσεως από τη σχετική δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* [21], δεν μπορεί δε να εμποδίσει το Δικαστήριο να λάβει την επιβεβλημένη απόφαση το γεγονός ότι ένας τρίτος ενδιαφερόμενος δεν παρενέβη [22], προτιμώντας να εναποθέσει στο όργανο που τον διόρισε τη φροντίδα της κατάλληλης υπερασπίσεως των δικαιωμάτων του [23].

30. Βάσει των ανωτέρω σκέψεων φρονώ ότι πρέπει να αναιρεθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου, καθόσον απορρίπτει την αιτίαση του αναιρεσείοντος η οποία αναφέρεται στην εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τροποποίηση των προϋποθέσεων διορισμού στη θέση III/A/2743, προϊσταμένου τμήματος του γραφείου πληροφοριών της Μαδρίτης, με την υπ' αριθ. A/88 προκήρυξη εσωτερικού δια-

20 — Άρθρο 37 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται και επί του Πρωτοδικείου κατά το άρθρο 46 του εν λόγω Οργανισμού.

21 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1991, T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-143, σκέψη 43).

22 — Απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 12/69, Wonnerth κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 225, σκέψη 8)· απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981, 184/80, Van Zaanen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1981, σ. 1951, σκέψη 13)· απόφαση Pérez-Mínguez Casariego κατά Επιτροπής, προαφερθείσα, σκέψη 43· βλ. επίσης τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην απόφαση Van Zaanen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, σ. 1971.

23 — Pérez-Mínguez Casariego κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 42.

γωνισμού, και ότι πρέπει να ακυρωθούν οι αποφάσεις περί διορισμού του επιλεγέντος υποψηφίου στη θέση αυτή και απορρίψεως της αιτήσεως υποψηφιότητας του αναιρεσείοντος.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως

31. Με τον λόγο αυτόν αναιρέσεως επικρίνεται το Πρωτοδικείο επειδή απέρριψε την αιτίαση του αναιρεσείοντος για παραβίαση της προκηρύξεως του διαγωνισμού λόγω της δυσμενούς διακρίσεως στην οποία προέβη η εξεταστική επιτροπή κατά τις εξετάσεις των γλωσσικών γνώσεων. Επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η αιτίαση αυτή προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία. Απαιτείται, επομένως, να εκτεθεί εν συντομία το ιστορικό αυτής της αιτιάσεως. Πρέπει να τονιστεί ότι η εξέταση των γλωσσικών γνώσεων υπήρξε κρίσιμη, αν όχι αποφασιστική, για την τελική επιλογή του Χ αντί του αναιρεσείοντος. Όπως προφανώς εγνώριζε εξαρχής ο αναιρεσείων, με την ολοκλήρωση των εξετάσεων υπήρχε διαφορά μόνο ενός βαθμού μεταξύ των δύο υποψηφίων, αυτή δε η διαφορά οφειλόταν στο ότι στις εξετάσεις των γλωσσικών γνώσεων ο Χ έλαβε πέντε βαθμούς και ο αναιρεσείων τέσσερις. Ο γενικός διευθυντής πρότεινε τον αναιρεσείοντα επειδή είχε μεγαλύτερη πείρα στον τομέα των δημοσίων σχέσεων. Ο γενικός γραμματέας, όμως, λαμβάνοντας υπόψη την εξαιρετική δυσκολία επιλογής, πρότεινε η απόφαση να είναι σύμφωνη με τα αποτελέσματα της εξεταστικής επιτροπής, λόγω δε αυτής της προτάσεως ελήφθη η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής περί διορισμού του Χ.

32. Στην αναίρεσή του, όπως και στην αρχική του προσφυγή, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι, εφόσον κατά τις προϋποθέσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό απαιτείτο «η τέλεια γνώση της ισπανικής γλώσσας και η πολύ καλή γνώση μιας άλλης γλώσσας της Ευρωπαϊκής Ενώσεως», η εξεταστική επιτροπή αγνόησε τις προϋποθέσεις αυτές λαμβάνοντας υπόψη τη γνώση μιας τρίτης και μιας τέταρτης γλώσσας. Με μια φράση η οποία είναι κρίσιμη για το ζήτημα αυτό, ισχυρίστηκε ότι η εξεταστική επιτροπή επέδειξε δυσμενή διάκριση έναντι εκείνων των υποψηφίων οι οποίοι, όπως ο αναιρεσείων, «ευλόγως δεν επέδειξαν ιδιαίτερη προσοχή στις ειδικές ερωτήσεις που τους υπέβαλε ενδεχομένως η εξεταστική επιτροπή σε μια τρίτη ή σε μια τέταρτη γλώσσα».

33. Η πρώτη παρατήρηση σχετικά με την κατ' αυτό τον τρόπο διατυπωθείσα αιτίαση είναι ότι, όπως υπογράμμισε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο υπόμνημα αντικρούσεως που υπέβαλε, και όπως δέχθηκε το Πρωτοδικείο, η προκήρυξη του διαγωνισμού, στο σημείο III.B.2. c, προέβλεπε «ελεύθερη συζήτηση με την εξεταστική επιτροπή προς διαπίστωση των γνώσεων των υποψηφίων σε άλλες γλώσσες πλην της κύριας γλώσσας τους». Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η εξεταστική επιτροπή δεν υπερέβη το πλαίσιο της προκηρύξεως του διαγωνισμού κρίνοντας τις γνώσεις των υποψηφίων σε μια τρίτη ή σε μια τέταρτη γλώσσα. Το συμπέρασμα αυτό δεν αμφισβητήθηκε με την αναίρεση. Μένει να εξεταστεί η αιτίαση του αναιρεσείοντος που αναφέρεται σε δυσμενή διάκριση επειδή ο Χ αντιμετωπίστηκε ευνοϊκότερα επειδή εξετάστηκε και σε άλλες γλώσσες αντιθέτως προς τον αναιρεσείοντα. Το πρώτο ζήτημα αφορά τη διατύπωση της αιτιάσεως περί δυσμενούς διακρίσεως, όπως συνοπτικά την εξέθεσα στην προηγούμενη παράγραφο.

34. Κατά τον χρόνο της προσφυγής του ενώπιον του Πρωτοδικείου ο αναιρεσείων ασφαλώς γνώριζε, όπως υπογράμμισε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τα πραγματικά περιστατικά τα σχετικά με τις συνεντεύξεις του με την εξεταστική επιτροπή και, ειδικότερα, αν του είχαν τεθεί ερωτήσεις σε μια τρίτη ή σε μια τέταρτη γλώσσα. Γνώριζε, επίσης, όπως υποστήριξε στην προσφυγή του, ότι ο ένας βαθμός που τον χώριζε από τον Χ οφειλόταν στο αποτέλεσμα των γλωσσικών εξετάσεων. Εντούτοις, περιορίστηκε στην προβολή του δικαιώματός του να μην δώσει ιδιαίτερη προσοχή σε τέτοιες ερωτήσεις, πράγμα που είναι εντελώς διαφορετικό από την τωρινή του αιτίαση ότι δεν του υποβλήθηκαν τέτοιες ερωτήσεις. Νομίζω ότι ο ισχυρισμός που διατυπώνει με το δικόγραφο της προσφυγής του δεν είναι ανεξάρτητος από τη σημερινή, αν και μη ορθή, αιτίαση ότι δεν χρειαζόταν εξέταση στην τρίτη ή την τέταρτη γλώσσα. Ενόψει της ιδιαίτερης σημασίας των γλωσσικών εξετάσεων, θα ήμουν μάλλον ευνοϊκός προς την άποψη που υποστηρίζει ο αναιρεσείων επί του ζητήματος αυτού, αν είχε διατυπωθεί σαφέστερα. Ο ισχυρισμός, όμως, που διατυπώνεται στο δικόγραφο της αναιρέσεώς του είναι, στην καλύτερη περίπτωση, διφορούμενος. Αν πρέπει να της προσδοθεί κάποια σημασία, υπονοεί μάλλον ότι ο αναιρεσείων ερωτήθηκε σε μια τρίτη ή τέταρτη γλώσσα, αλλά, για λόγους που θεωρεί εύλογους, δεν ήταν προετοιμασμένος. Στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορεί να του συγχωρηθεί το γεγονός ότι δεν υποστήριξε, αν πράγματι έτσι συμβαίνει, ότι δεν του υποβλήθηκαν τέτοιες ερωτήσεις.

35. Με την απάντησή του στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου ο αναιρεσείων επέμεινε στον ισχυρισμό ότι αποκλειόταν εξέταση των υποψηφίων σε μια τρίτη ή τέταρτη γλώσσα και ότι το σημείο ΙΙΙ.Β.2. c της προκηρύξεως σήμαινε απλώς ότι θα λαμβανόταν υπόψη η γνώση μιας άλλης γλώσσας πλην της ισπανικής. Εντούτοις, συνέχισε να ισχυρίζεται, «επικουρικώς», ότι θα είχε λάβει μάλλον μεγαλύτερο βαθμό, στο πλαίσιο της εξετάσεως των γλωσσικών γνώσεων, «αν είχε ερωτηθεί υπό τους αυτούς όρους [με τον Χ] επί των γνώσεών του σε μια τρίτη ή τέταρτη γλώσσα — quod non». Δεν διευκρίνισε αν υποστηρίζει πλέον ότι δεν εξετάστηκε καθόλου σε μια τρίτη ή τέταρτη γλώσσα. Στο σημείο αυτό, επίσης, ο ισχυρισμός του είναι διφορούμενος, καίτοι ο διφορούμενος αυτός χαρακτήρας δεν δικαιολογείται.

36. Πριν από την προφορική διαδικασία το Πρωτοδικείο ζήτησε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταθέσει ορισμένα έγγραφα. Μεταξύ των εγγράφων αυτών περιλαμβανόταν η έκθεση της εξεταστικής επιτροπής, όπως επίσης και πίνακας συνημμένος στην εν λόγω έκθεση (αριθ. 5) που παρουσίαζε τους βαθμούς που έλαβαν οι υποψήφιοι στις εξετάσεις. Ο αναιρεσείων στηρίχθηκε στο έγγραφο αυτό κατά την προφορική διαδικασία (βλ. σκέψη 62 της αποφάσεως), προκειμένου να υποστηρίξει την άποψη της άνισης μεταχειρίσεως. Ο Χ έλαβε τρεις βαθμούς για την ιταλική γλώσσα και έναν βαθμό για τη γαλλική και την αγγλική, ενώ ο αναιρεσείων έλαβε τρεις βαθμούς για τη γαλλική και έναν για την αγγλική. Επικαλέστηκε το γεγονός ότι στο αντίστοιχο τετραγωνίδιο είχε απλώς σημειωθεί μία παύλα προκειμένου να αποδείξει ότι δεν είχε εξεταστεί σε άλλες γλώσσες όπως την ιταλική και την πορτογαλική, τις οποίες είχε δηλώσει ότι γνωρίζει στην αίτηση υποψηφιότητάς του.

37. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι η εξεταστική επιτροπή δεν εξέτασε τους υποψηφίους επί όλων των γλωσσών που σημείωναν στην αίτηση

υποψηφιότητάς τους για τη συγκεκριμένη θέση προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία, δεν έκρινε όμως το επιχείρημα αυτό απαράδεκτο για τον λόγο αυτό (σκέψεις 70 και 71). Αντιθέτως, έκρινε (σκέψη 72) ότι οι ισχυρισμοί περί αντικανονικής γλωσσικής εξετάσεως ήταν «χωρίς ουσιαστική βάση και δεν αρκούσαν να αποδείξουν ότι η εξεταστική επιτροπή δεν εξέτασε τις γνώσεις τους σε όλες τις γλώσσες που είχε δηλώσει ότι γνωρίζει στην αίτηση υποψηφιότητάς του».

38. Η αιτίαση του αναιρεσείοντος, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο πεπλανημένως έκρινε ότι ο ισχυρισμός αυτός προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία. Για πρώτη φορά υποστηρίζει ρητώς ότι δεν εξετάστηκε σε μια τρίτη ή τέταρτη γλώσσα. Νομίζω ότι θα έπρεπε να απορριφθεί αυτός ο λόγος αναιρέσεως. Πρώτον, το Πρωτοδικείο είχε την ευκαιρία να ακούσει το σύνολο των επιχειρημάτων και ισχυρισμών των διαδίκων κατά την προφορική διαδικασία, σχετικά με την ερμηνεία του πίνακα του παραρτήματος 5. Πρόκειται για μια εκτίμηση πραγματικών περιστατικών η οποία δεν μπορεί να τεθεί υπό εξέταση στο πλαίσιο μιας αναιρέσεως. Καταλήγοντας στο συμπέρασμα αυτό το Πρωτοδικείο μπορούσε να λάβει υπόψη του το ιστορικό των αιτημάτων του αναιρεσείοντος και, ειδικότερα, το γεγονός ότι η αιτίαση αυτή δεν είχε διατυπωθεί στο αρχικό του δικόγραφο. Δεύτερον, κρίνοντας ότι το ζήτημα αυτό τέθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία το Πρωτοδικείο αγνόησε την περιεχόμενη στο δικόγραφο της απαντήσεως μνεία περί διαφορετικής μεταχειρίσεως σε σχέση με τον Χ. Βεβαίως, όπως προανέφερα, ο ισχυρισμός αυτός ήταν διφορούμενος. Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα αυτό ήταν απαράδεκτο εφόσον δεν είχε διατυπωθεί με το δικόγραφο της προσφυγής. Τρίτον, η εκ μέρους του αναιρεσείοντος αναφορά σε μια τρίτη και τέταρτη γλώσσα πριν από την προφορική διαδικασία ελάμβανε ως βάση ότι η ισπανική είναι η πρώτη γλώσσα. Από το παράρτημα 5 προκύπτει ότι ο αναιρεσείων βαθμολογήθηκε στην αγγλική γλώσσα και ότι, επομένως, εξετάστηκε στη γλώσσα αυτή. Η ασάφεια της απόψεως που διατύπωσε υπογραμμίζει τη δυσκολία που αντιμετώπισε το Πρωτοδικείο να καταλήξει σε συμπέρασμα βάσει των πραγματικών περιστατικών. Δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να προβεί σε διαπιστώσεις ελλείψει προδήλου πλάνης στην προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά την άποψή μου δεν συντρέχει περίπτωση πλάνης επί του ζητήματος αυτού.

Ο τρίτος και τέταρτος λόγος αναιρέσεως

39. Ο αναιρεσείων υποστήριξε με το δικόγραφο της προσφυγής του ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι η συνήθης πρακτική της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή είναι να ακολουθεί την πρόταση του γενικού διευθυντή της γενικής διευθύνσεως πληροφοριών και ότι η εν λόγω αρχή δεν μπορεί να αποκλίνει από την πρόταση αυτή χωρίς ειδική αιτιολογία. Καίτοι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν αμφισβήτησε την ύπαρξη μιας τέτοιας πρακτικής, το Πρωτοδικείο βεβαίωσε ότι ούτε ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως ούτε κάποια άλλη διάταξη επέβαλαν στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να ζητήσει και, πολύ λιγότερο, να ακολουθήσει τη γνώμη του αρμόδιου γενικού διευθυντή (σκέψη 76). Το άρθρο 30 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως παρέχει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή το δικαίωμα να επιλέξει από τους υποψηφίους που έχουν περιληφθεί στον πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή. Αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να παρεκκλίνει από τη σειρά προτεραιότητας στην οποία κατέληξε η εξεταστική επιτροπή, κατά μείζονα λόγο μπορεί να αποκλίνει από μια καθαρώς συμβουλευτική

πρόταση μη προβλεπόμενη από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως, η οποία διατυπώθηκε μετά την εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων (σκέψη 77).

40. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η γενική πρακτική να ακολουθείται η γνώμη του αρμόδιου γενικού διευθυντή έχει τον χαρακτήρα «εσωτερικής οδηγίας με την οποία η διοίκηση αυτοδεσμεύεται με ενδεικτικούς κανόνες συμπεριφοράς από τους οποίους δεν μπορεί να παρεκκλίνει χωρίς να διευκρινίσει τους σχετικούς λόγους» [24].

41. Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως αφορά το γενικότερο επιχείρημα του αναιρεσείοντος που τέθηκε υπό την κρίση του Πρωτοδικείου και αφορά την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως οποιασδήποτε βλαπτικής για έναν υπάλληλο αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 25, δεύτερη περίπτωση, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή υποχρεούται να εκθέσει τους λόγους απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε ένας υποψήφιος κατά της αποφάσεως περί μη διορισμού του σε μια θέση [25]. Ο επαρκής χαρακτήρας των προβαλλομένων λόγων πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα συγκεκριμένων περιστάσεων, όπως το περιεχόμενο της πράξεως, τους προβαλλόμενους λόγους και το συμφέρον του αποδέκτη να λάβει εξηγήσεις [26]. Ο λόγος που προβλήθηκε σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος υπέρ του διορισμού του επιλεγέντος υποψηφίου και όχι του αναιρεσείοντος στην επίμαχη θέση ήταν η βούληση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής να τηρήσει τη σειρά προτεραιότητας, όπως αυτή προκύπτει από τον πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή (σκέψη 85). Το Πρωτοδικείο έκρινε επαρκή αυτή την αιτιολογία. Η αιτιολογία αυτή προέκυπτε ήδη σιωπηρώς από τον ισχυρισμό τον περιεχόμενο στην επιστολή με την οποία ο αναιρεσείων ενημερώθηκε για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού, ότι διορίστηκε ο υποψήφιος που είχε καταταγεί πρώτος στον πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή (σκέψη 86). Το γεγονός ότι ο αιναιρεσείων δεν ενημερώθηκε πριν από την έναρξη της διαδικασίας ότι η διαφορά μεταξύ των βαθμών που έλαβαν από την εξεταστική επιτροπή οι δύο υποψήφιοι οφειλόταν στην εξέταση των γλωσσικών γνώσεων δεν έχει καμία σημασία, διότι η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής στηρίχθηκε απλώς επί του συνόλου των βαθμών (σκέψη 87). Όσον αφορά την πρόταση του γενικού διευθυντή, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είχε την υποχρέωση να ζητήσει τη γνώμη του, ότι οι υποψήφιοι είχαν ήδη καταταγεί κατά σειρά επιτυχίας από την εξεταστική επιτροπή και ότι δεν μπορούσε να υπάρχει συμπληρωματική υποχρέωση αιτιολογήσεως στην περίπτωση που η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή επέλεξε να ακολουθήσει τη σειρά κατατάξεως στην οποία κατέληξε η εξεταστική επιτροπή (σκέψη 88).

42. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, εξάλλου, με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ότι θα έπρεπε να έχει ενημερωθεί για τους λόγους της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής να τον κατατάξει στη δεύτερη θέση του πίνακα επιτυχόντων και να κατατάξει πρώτον τον επιλεγέντα υποψήφιο. Ειδικότερα, θα έπρεπε να έχει ενημερωθεί για τον αποφασιστικό χαρακτήρα της εξετάσεως των γλωσσικών γνώσεων, ώστε να μπορεί να επισημάνει την προβαλλόμενη ως εισάγουσα δυσμενείς διακρίσεις μεταχείρισή του αναφορικά με την

24 — Απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1993, T-22/92, Weißenfels κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Συλλογή 1993, σ. II-1095, σκέψη 40). Ο αναιρεσείων επικαλέστηκε επίσης την απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1995, T-60/94, Pierrat κατά Δικαστηρίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-77, σκέψη 33). Πάντως, τα στοιχεία που επικαλέστηκε ο αναιρεσείων εκτίθενται στη σκέψη 35.

25 — Σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως· Pierrat, προαναφερθείσα, σκέψη 30.

26 — Σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως· απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1996, T-280/94, Lopes κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1996, σ. II-239, σκέψη 148).

τρίτη και τέταρτη γλώσσα [27]. Επαναλαμβάνει, επίσης, το επιχείρημά του το σχετικό με τους λόγους για τους οποίους δεν έγινε δεκτή η πρόταση του γενικού διευθυντή.

43. Η απάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στους δύο αυτούς λόγους αναιρέσεως είναι ότι η αιτιολογία που προβλήθηκε προς στήριξη της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής είναι επαρκής, περιλαμβανομένης και της αποφάσεως να μη γίνει δεκτή η πρόταση του γενικού διευθυντή.

44. Η απόφαση στην υπόθεση Pierrat αφορούσε μια συμβουλευτική επιτροπή, την οποία δεν προέβλεπε ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως, αλλά η οποία συστήθηκε ειδικώς προκειμένου να επικουρήσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή στο πλαίσιο της προσλήψεως, ελλείψει αναλόγου φορέα προβλεπόμενου από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως [28]. Κατά την άποψή μου η κατάσταση αυτών των επιτροπών δεν μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση ενός υψηλόβαθμου υπαλλήλου, όπως είναι ο αρμόδιος γενικός διευθυντής, του οποίου ζητήθηκε η γνώμη, όπως συνήθως συμβαίνει, εκ μέρους της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, ο οποίος όμως διατύπωσε τη γνώμη του στο πλαίσιο ενός διαγωνισμού η εξεταστική επιτροπή του οποίου διορίστηκε κατ' εφαρμογή του ιδίου του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Στην περίπτωση που η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή προτιμήσει να ακολουθήσει την κατάταξη στην οποία προέβη η εξεταστική επιτροπή, δεν απαιτείται πρόσθετη αιτιολόγηση, πέραν της συνήθους αιτιολογήσεως, η οποία να επεξηγεί γιατί δεν έγινε δεκτή η γνώμη που διατυπώθηκε από άλλες πηγές πέραν των απαιτήσεων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

27 — Βλ. τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως που προαναφέρθηκε.

28 — Βλ. επίσης τις αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 1987, 44/85, 77/85, 294/85 και 295/85, Hochbaum και Rawes κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 3259), και της 30ής Ιανουαρίου 1992, T-25/90, Schönherr κατά ΟΚΕ (Συλλογή 1992, σ. II-63).

45. Γενικότερα, θεωρώ ότι η επιθυμία να ακολουθηθεί η κατάταξη στην οποία προέβη η εξεταστική επιτροπή ενός διαγωνισμού συνιστά έγκυρο και επαρκή λόγο για την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή περί διορισμού ενός υποψηφίου αντί άλλου. Δεν αποτελεί έργο της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής να εξηγεί πώς και γιατί η εξεταστική επιτροπή κατέληξε σε μια σειρά αξιολογήσεως των υποψηφίων, δεδομένης μάλιστα της ανεξαρτησίας της εν λόγω επιτροπής. Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση της εξεταστικής επιτροπής επειδή δεν ακολούθησε την προκήρυξη του διαγωνισμού όσον αφορά την εξέταση των γλωσσικών γνώσεων, ο προσφεύγων μπορούσε, όπως ήδη προανέφερα, να εξακριβώσει ο ίδιος σε ποιες γλώσσες του υποβλήθηκαν ερωτήσεις και αν αυτό ανταποκρινόταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Θεωρώ, κατά συνέπεια, ότι οι δύο αυτοί λόγοι αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

46. Ο αναιρεσείων υποστήριξε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι η απόφαση περί διορισμού του επιλεγέντος υποψηφίου συνιστούσε παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και του συμφέροντος της υπηρεσίας, καθώς και προφανή πλάνη εκτιμήσεως. Υποστήριξε, ειδικότερα, ότι η εξεταστική επιτροπή δεν μπορούσε εγκύρως να επιτρέψει συμμετοχή στον διαγωνισμό και να κατατάξει στην πρώτη θέση έναν υποψήφιο ο οποίος δεν είχε τα απαιτούμενα προσόντα και την πείρα να καταλάβει τη συγκεκριμένη θέση, καθώς και ότι η εξέταση των γλωσσικών γνώσεων δεν έπρεπε να είναι αποφασιστική, δεδομένου ότι αντιπροσώπευε συνολικώς πέντε βαθμούς επί ενός εν δυνάμει συνόλου 105 βαθμών, καθώς και ότι η ιταλική γλώσσα δεν είναι αναγκαία για την άσκηση των καθηκόντων που συνδέονται με την εν λόγω θέση. Αντιθέτως, η αρμόδια για

τους διορισμούς αρχή όφειλε να ακολουθήσει τη γνώμη του γενικού διευθυντή της γενικής διευθύνσεως πληροφοριών.

47. Το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα το σχετικό με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, επειδή από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι η εξεταστική επιτροπή δεν μπορούσε να εκτιμήσει όσους είχαν υποβάλει υποψηφιότητα για τη συγκεκριμένη θέση [29]. Όσον αφορά το συμφέρον της υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι, λαμβανομένου υπόψη του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κατά την εκτίμηση αυτού του συμφέροντος, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου περιορίζεται στο αν η εν λόγω αρχή παρέμεινε εντός των ορίων αυτής της διακριτικής της εξουσίας και δεν την άσκησε κατά τρόπο προφανώς πεπλανημένο [30]. Εξάλλου, η εργασία της εξεταστικής επιτροπής είχε συγκριτικό χαρακτήρα και στηρίχθηκε στις επιδόσεις των υποψηφίων στο πλαίσιο των εξετάσεων του διαγωνισμού, υπόκειται δε στον έλεγχο της κοινοτικής δικαστικής εξουσίας μόνο σε περίπτωση προφανούς παραβιάσεως των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της (σκέψη 101). Ειδικότερα επί των πραγματικών περιστατικών της συγκεκριμένης υποθέσεως το Πρωτοδικείο, αφού εξέτασε την υποψηφιότητα του τελικώς επιλεγέντος υποψηφίου και το βιογραφικό του σημείωμα, έκρινε ότι ήταν προφανώς ακατάλληλος για την κατάληψη της συγκεκριμένης θέσεως. Το γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή του χορήγησε βαθμούς ανάλογους προς εκείνους που έλαβε ο αναιρεσείων, σε όλες τις εξετάσεις πλην της εξετάσεως γλωσσικών γνώσεων, αποτελεί ένδειξη ότι απέδειξε την ικανότητά του να ασκήσει τα καθήκοντα που συνεπάγεται η θέση αυτή (σκέψη 103).

48. Με την αίτηση αναιρέσεως ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τη γνωμοδότηση του αρμόδιου γενικού διευθυντή προς την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, όπου τονιζόταν η πείρα και η ικανότητα που απέδειξε ότι έχει ο αναιρεσείων και προτεινόταν ο διορισμός του στη συγκεκριμένη θέση. Εντούτοις, όπως υπογράμμισε το Πρωτοδικείο, δεν εναπόκειται σ' αυτό να εκτιμήσει τις ικανότητες των υποψηφίων αντί της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (σκέψη 99). Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι ο τελικώς επιλεγής υποψήφιος ήταν προφανώς ακατάλληλος για διορισμό στην επίμαχη θέση. Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από την εκδήλωση της ιδιαίτερης εκτιμήσεως που έτρεφε ο γενικός διευθυντής για τον αναιρεσείοντα. Εν πάση περιπτώσει, ο γενικός διευθυντής δεν έλαβε μέρος στις εξετάσεις που διοργάνωσε η εξεταστική επιτροπή, οι οποίες αποτελούν ουσιώδες τμήμα της διαδικασίας αξιολογήσεως των υποψηφίων, όπως προβλέπει η προκήρυξη του διαγωνισμού. Επομένως, δεν συντρέχει κανένας λόγος να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν τήρησε την αρχή του συμφέροντος της υπηρεσίας ή ότι υπέπεσε σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως ακολουθώντας την κατάταξη του πίνακα επιτυχόντων τον οποίο είχε καταρτίσει η εξεταστική επιτροπή. Προτείνω, κατά συνέπεια, την απόρριψη αυτού του λόγου αναιρέσεως.

Ο έκτος λόγος αναιρέσεως

49. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη απορρίπτοντας τις αποδείξεις που προσκόμισε ως προς την προβαλλόμενη μεροληπτική σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής. Στο δικό-

29 — Σκέψη 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως· βλ., επίσης, απόφαση της 22ας Ιουνίου 1990, Τ-32/89 και Τ-39/89, Μαρκόπουλος κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1990, σ. II-281, σκέψεις 37 και 40).

30 — Σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως· απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, Τ-589/93, Ryan-Sheridan κατά ΕΙΒΣΑΕ (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-77, σκέψη 132).

γραφο της προσφυγής του υποστήριξε ότι ένα από τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής, ο αμέσως ιεραρχικώς προϊστάμενός του, τον είχε αβασίμως κατηγορήσει για νεποτισμό, αποστέλλοντας επιστολή στον γενικό διευθυντή της γενικής διευθύνσεως πληροφοριών όπου σημείωνε ότι ο αναιρεσείων είχε προτείνει τη χρησιμοποίηση κοινοτικών πόρων προς ενίσχυση μιας ενώσεως της οποίας πρόεδρος ήταν ο αδελφός του. Ο γενικός διευθυντής επέδειξε την επιστολή αυτή στον αναιρεσείοντα, ζητώντας του σχετικώς εξηγήσεις. Κατά τον αναιρεσείοντα, λόγω του γεγονότος αυτού, θα έπρεπε ο κατήγορος να αποκλειστεί από την εξεταστική επιτροπή.

50. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διέψευσε ότι είχε γνώση αυτής της επιστολής. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο αναιρεσείων δεν προσκόμισε επαρκείς αποδείξεις ως προς την ύπαρξή της (σκέψη 109) και απέρριψε αυτόν τον ισχυρισμό.

51. Συμφωνώ με τον αναιρεσείοντα ότι οι δηλώσεις του αυτές οι σχετικές με την ύπαρξη της επιστολής δεν έπρεπε να απορριφθούν λόγω της αδυναμίας του να προσκομίσει ένα έγγραφο το οποίο, εν πάση περιπτώσει, βρισκόταν στην κατοχή του αντιδίκου. Εντούτοις, προτείνω την απόρριψη αυτού του λόγου ως αβασίμου, επειδή ο ισχυρισμός περί μεροληψίας, εν πάση περιπτώσει, δεν αποδείχθηκε. Προφανώς, ζητήθηκε από τον αναιρεσείοντα να δώσει εξηγήσεις αναφορικά με το σχέδιο χρησιμοποιήσεως πόρων υπέρ ενός φορέα έχοντος σχέση με πρόσωπο το οποίο έφερε το επώνυμό του. Προφανώς η ομοιότητα των ονομάτων ήταν απλή σύμπτωση. Ο αναιρεσείων δεν αφήνει να εννοηθεί ότι δεν ήταν σε θέση να παράσχει αυτή την εξήγηση ή ότι η εξήγηση αυτή απορρίφθηκε, ουδέν δε αναφέρει ως προς το αν το στοιχείο αυτό είχε άλλες επιπτώσεις για τον ίδιο ή ως προς το αν ο κατήγορός του επέδειξε μεροληψία και προκατάληψη έναντι αυτού. Ελλείψει αντιθέτων ισχυρισμών, το λογικό συμπέρασμα είναι ότι οι εξηγήσεις του για μια κατανοητή παρεξήγηση έγιναν δεκτές. Κατά συνέπεια, προτείνω την απόρριψη αυτού του λόγου αναιρέσεως, ως αβάσιμου, επειδή δεν αποδείχθηκε.

Επί των δικαστικών εξόδων

52. Έχω τη γνώμη ότι ο αναιρεσείων πρέπει να δικαιωθεί για έναν από τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε. Επίσης, το Δικαστήριο έχει τη δυνατότητα να αποφανθεί οριστικώς επί του λόγου αυτού και να δεχθεί τα αιτήματα του αναιρεσείοντος, χωρίς να αναπέμψει την υπόθεση το Πρωτοδικείο [31]. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων [32]. Δεν συντρέχει εν προκειμένω κανένας λόγος επιεικείας που θα επέβαλλε την κατανομή των δικαστικών εξόδων μεταξύ των διαδίκων [33]. Συνεπώς, πρέπει να καταδικαστεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα [34].

31 — Άρθρο 54, του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

32 — Άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

33 — Άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

34 — Άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Πρόταση

53. Εν όψει των ανωτέρω σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου καθ' όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως·

2) να ακυρώσει την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1995 περί διορισμού του προϊσταμένου τμήματος του γραφείου πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Μαδρίτη και την αντίστοιχη απόφαση περί μη διορισμού του αναιρεσείοντος στην εν λόγω θέση·

3) να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.